

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2019 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **G. G.**

której oświadczenie lustracyjne zostało uznane za niezgodne z prawdą na podstawie art. 21a ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów.

z powodu kasacji obrońcy lustrowanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 marca 2019 r., II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 kwietnia 2018 r, sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć G. G. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 kwietnia 2018 r. (sygn. akt XVIII K [...]) w przedmiocie zgodności z prawdą oświadczenia lustracyjnego:

I. na podstawie art. 21a ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944

-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2016r. poz. 1721 ze zm.) stwierdzono, że oświadczenie lustracyjne złożone w dniu 11 lutego 2008 roku przez G. G. jest niezgodne z prawdą;

II. na podstawie art. 21a ust. 2a ustawy wymienionej w punkcie I orzeczono wobec lustrowanej G. G. utratę prawa wybieralności w wyborach do Sejmu, Senatu i Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach powszechnych organu i członka organu jednostki samorządu terytorialnego oraz organu jednostki pomocniczej jednostki samorządu terytorialnego, której obowiązek utworzenia wynika z ustawy na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 21a ust. 2b ustawy wymienionej w punkcie I orzeczono wobec lustrowanej G. zakaz pełnienia funkcji publicznej, o której mowa w ustawie w art. 4 pkt. 2 - 57, 61 na okres 3 (trzech) lat.

Orzeczenie to zostało następnie utrzymane w mocy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2019 r. (sygn. akt II AKa [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca lustrowanej, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa – „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 19 u.l. poprzez nienależyte rozważenie i w konsekwencji nieuwzględnienie zarzutu naruszenia przepisów postępowania - art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 19 u.l., podniesionego w apelacji obrońcy lustrowanej od orzeczenia Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 marca 2018 r., wyrażające się w uznaniu, iż nie naruszało przepisów postępowania (w tym prawa do obrony) oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z zeznań J. L. F. (osoby inwigilowanej przez G. G.) motywowane brakiem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji, gdy wiedza osoby inwigilowanej o współpracy osoby lustrowanej z organami bezpieczeństwa PRL (połączona z możliwością przekazania tej informacji nieograniczonemu kręgowi adresatów) skutkuje wyłączeniem przesłanki tajności współpracy w rozumieniu art. 3a ust. 1 u.l., a należyte rozpoznanie wspomnianego zarzutu apelacyjnego skutkowałoby uchyleniem zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator IPN wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut zawarty w kasacji sprowadza się *de facto* do zanegowania oceny Sądów I i II instancji dotyczących tajnego charakteru współpracy lustrowanej z kontrwywiadem PRL. Jej zdaniem przesłuchanie obywatel Francji J. L. F. miałoby zmienić ocenę sądów w zakresie kręgu osób, jakim G. G. przekazywała informacje o swoich zadaniach w zakresie inwigilacji tegoż obcokrajowca.

Zarzut ten jest jednak prostym powieleniem zarzutu zawartego pierwotnie w apelacji lustrowanej, do którego wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Apelacyjny odniósł się w stopniu adekwatnym z punktu widzenia reguł postępowania odwoławczego. Otóż na s. 7 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy powołując *in extenso* wyjaśnienia złożone przez lustrowaną w toku postępowania sądowego, w których to wyrażnie sama deklaruje, że o jej działalności wiedział ojciec, matka i najpewniej brat. Natomiast wyrażnie wykluczyła, by wyznała swój udział w inwigilacji J. L. F.. Wobec tego słusznie Sąd Apelacyjny uznał, że materiał dowodowy zebrany w tym zakresie przez Sąd I instancji był w zupełności wystarczający do wydania orzeczenia. Skarżąca, tak jak nie uczyniła tego w apelacji, tak w kasacji nie precyzuje dlaczego jej zdaniem osoba inwigilowana w latach 80 - tych mogłaby mieć wiedzę o tym, że była przedmiotem zainteresowania kontrwywiadu PRL. I nie chodzi tutaj o wiedzę obiektywną pochodzącą od np. francuskich służb wywiadowczych, lecz tę mającą swe źródło w samej lustrowanej. Wszak G. G. wykluczyła w toku składania wyjaśnień, iż informowała J. L. F. o swojej współpracy.

Pamiętać należy, że sposób wykonania obowiązku art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz

argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Zwłaszcza, gdy określona kwestia (zagadnienie, problem) była wnikliwie i wszechstronnie rozważona przez sąd pierwszej instancji, także w tym zakresie, który stanowi następnie podstawę (sedno) apelacji, Sąd odwoławczy może poprzestać na odwoływaniu się do ocen Sądu I instancji, bez konieczności drobiazgowego opisywania i omawiania na nowo każdego elementu uzasadnienia wyroku.

Wobec tego, iż w niniejszej sprawie w zakresie objętym kasacją uzasadnienie rozumowania Sądu II instancji jest w pełni adekwatne i nieobarczone rażącymi błędami, należało orzec jak w sentencji.